

Het nieuwe onderwijs

Amsterdam, november 2017

Beste Cathy Davidson,

In jouw nieuwe boek besteed jij veel aandacht aan Charles Eliot, die 40 jaar lang (1834-1926) president was van de Harvard Universiteit. Zo lang zit natuurlijk niemand meer op zo'n positie tegenwoordig. Voor jou is vooral belangrijk wat hij bewerkstelligde in die vier decennia. Hij veranderde het instituut van een klein puriteins college waar ministers worden voorbereid op hun ambt tot een moderne en in de wereld toonaangevende universiteit waar toekomstige leiders worden opgeleid voor nieuwe professies, instituten en bedrijven. In die verandering van Harvard trok Eliot het hele Amerikaanse en internationale universitaire stelsel met zich mee. Charles Eliot studeerde wiskunde en scheikunde en werkte een tijdje als assistent hoogleraar op de universiteit tot hij door Europa gaat rondreizen en daar kennis maakt met de Franse en Duitse universiteit. In 1863 verwerkte hij die indrukken in twee artikelen onder de titel '*The New Education*'. Met die artikelen profileerde hij zich als een grote onderwijshervormer en trok hij aandacht van de hele universitaire wereld. Aan de artikelen had hij in ieder geval zijn positie als Harvard-president te danken. Voor Eliot was de universiteit veel te klassiek en paste de vorm al lang niet meer bij de wereld die ondertussen zo sterk was veranderd. Het curriculum en onderwijsmethodes moesten aangepast, nieuwe afdelingen en studies waren nodig en het onderwijs moest duidelijk

afstand nemen van het christelijk karakter. Hogere standaarden waren er nodig en individuele verschillen tussen studenten en hun eigen voorkeuren verdienden aandacht. Eliot, zo laat je duidelijk zien, maakte deel uit van een bredere reformbeweging die, tegen de achtergrond van industrialisatie en verstedelijking, het universitaire onderwijs totaal hervormde. De universiteit zoals we die vandaag de dag nog kennen, met de woorden die nog steeds rond de universiteit hangen als contacturen, minors en majors, toetsen, entree-examens IQ-testen en multiple choice testen om er slechts een paar te noemen, kreeg in Eliots Harvard-tijd een definitieve vorm. Charles Eliot was een fenomeen en als ik jouw boek zo lees kun je hem eigenlijk wel de Maria Montessori van het universitaire onderwijs noemen.

Jij bent zelf al lang op de universiteit werkzaam als hoogleraar literatuur, eerst op de Duke University en later op de City University of New York (CUNY) waar je sinds enkele jaren een groot Toekomst Initiatief leidt. Jij weet van binnenuit dat de universiteit nog steeds zo is opgebouwd als Eliot en zijn tijdgenoten dat honderd jaar geleden in de steigers hebben gezet met de duidelijke disciplinaire indeling, voorschrijvende structuur en gespecialiseerde training. Die opbouw was geschikt in de tijd van Eliot maar is dat al lang niet meer in onze postindustriële, digitale en complexe wereld. De studenten op de universiteit zijn allemaal van na 1993 toen het internet breed werd geïntroduceerd en de hele nieuwe technologie pas echt op hol ging. Het universitaire onderwijs zou het zoveel beter kunnen doen en de studenten verdienen zoveel meer, dat is de stelling die jij in jouw boek verdedigt. Jij vindt dat we de

studenten moeten uitdagen, ze creatiever en kritischer moeten maken en dat we er voor moeten zorgen dat ze met moderne computer methodes weten om te gaan om problemen op te lossen waar ze mee worden geconfronteerd. De huidige samenleving vraagt nieuw universitair onderwijs en daarom geef jij jouw boek de titel 'The New Education' mee, net zoals Eliots dat honderd jaar eerder deed. Dat universitaire onderwijs zie jij graag rond de student opgebouwd. Onderwijs moet veel meer zijn dan training van vaardigheden en voorbereiden op de korte termijn. Het gaat, zoals John Dewey dat ook al naar voren had gebracht toen hij over onderwijs sprak, om de hele persoonsontwikkeling. In jouw boek staan niet het universitaire instituut maar de studenten centraal. Zij moeten dingen maken, doen, exploreren, experimenteren, uitproberen, op hun neus vallen, uitzoeken waarom het fout ging en opnieuw proberen. In jouw boek ga je uitgebreid in op hoe bepaalde studies, studenten en hoogleraren juist hierin nieuwe wegen zoeken. Voor jou is het een doorn in het oog dat het hoger onderwijs zo elitair is geworden en dat het alleen om de de grote, dure universiteiten gaat die in uitkomsten voortdurend met elkaar worden vergeleken. Volgens jou gebeuren er daarbuiten vaak interessantere dingen. De meeste studenten in Amerika gaan naar de publieke community colleges met hun enorme diverse studentenpopulaties. Juist omdat deze instellingen iedereen accepteren, moeten zij ook voor iedereen wat kunnen betekenen. Daarom ligt hier volgens jou ook sterk de nadruk op het inclusieve karakter van het onderwijs, het student gecentreerde onderwijs en het uiteindelijke succes van de student. Juist op deze populaire instituten is de laatste jaren veel bezuinigd. Daarnaast wijs jij erop dat de schulden van de studenten enorm toenemen en dat dat hun

mogelijkheden sterk belemmert. De gemiddelde schuld van een student bij jullie is 40.000 dollar (2016) en de rente die ze erover moeten betalen is bijzonder hoog. Het universitaire onderwijs wordt tegenwoordig te weinig nog als een publieke investering gezien en dat heeft een groot effect op de toekomstige generaties. Jij zoekt vooral naar pedagogische oplossingen. Jij wilt bijvoorbeeld dat nieuwe technologie in het onderwijs gebruikt wordt maar ziet dat dat niet de oplossing voor elk probleem is, zeker als het niet uitdaagt tot actief leren, kritisch denken en betrokkenheid bij wat ze doen. Binnen die nieuwe universiteit gaat het jou niet alleen om de technische en bestuurskundige aspecten. De studenten moeten het in een context kunnen plaatsen en er flexibel mee weten om te gaan. Daarom ook zijn interpersoonlijke, leiderschaps- en communicatieve vaardigheden, weten samen te werken en kritisch en creatief denken zo essentieel. Jij bent enthousiast over een groot aantal instituten omdat hier interessante veranderingen plaatsvinden zoals de community college LaGuardia dat niet de nadruk legt op selectiviteit maar op kansen voor iedereen en de grote Arizona State University waar ze werken met probleemgestuurd onderwijs. Dan weer laat je het werk zien van mensen die jou op dit terrein inspireren. De Ghanees Patrick Awuah bijvoorbeeld, die in Amerika is opgeleid en werkte en zijn kennis en inzichten in zijn eigen Ghana uitzet. Hij bouwt daar een universiteit op rond vakmanschap, leiderschap en burgerschap en is, net als jij, geïnteresseerd in universitair onderwijs opgebouwd rondom de student.

In jouw boek laat je zien dat de wereld waarin we leven sterk is veranderd en dat de huidige universiteit daar onvoldoende op is aangesloten. Dit keer niet door de industrialisatie maar door de digitalisering waarmee de uitruil van ideeën, kapitaal, goederen, werk en diensten volledig veranderd zijn. Netjes afronden van cursussen en ervoor zorgen dat studenten de nodige resultaten behalen is al lang niet meer genoeg voor een universitaire studie. Het gaat er nu om dat studenten op de toekomst worden voorbereid en zich daarvoor verantwoordelijk gaan voelen. Het lijkt erop dat jij vanuit de technologische hoek steun krijgt. Ook van daaruit roepen ze dat het onderwijs aangepast behoort worden. Dat pleidooi vanuit die hoek vind jij eenzijdig omdat het er hier soms op lijkt dat je er al bent wanneer I-pads en andere moderne middelen het klaslokaal worden binnen gegooid. Vanuit de politiek en het bedrijfsleven wordt er ook regelmatig voor een andere opbouw van universitaire studies gepleit. Dat onderwijs zou meer toegesneden moeten worden op wat het bedrijfsleven vraagt en alles buiten natuurwetenschappelijke toepassing wordt hier onzinnig en onnodig gevonden. Ook dat vind jij, terecht, veel te eenzijdig. Nieuw onderwijs dat bij deze tijd past ziet er anders uit. Of jij zo'n invloed op de universitaire wereld zult hebben als Eliot eerder, betwijfel ik. Door het boek dezelfde titel te geven lijkt je dit wel na te streven en die ambitie is misschien wat te hoog gegrepen. Die tips voor docenten en studenten waar jij het boek mee afsluit, zijn wat mij betreft overbodig. Maar goed, jij komt uit Amerika en ik niet. Maar met dat student-gecentreerde onderwijs van jou raak je wel een snaar bij mij. Dat maakt jou boek sterk. Bij het lezen merk je dat je dagelijks studenten om je heen hebt. Je bent je ervan bewust dat die generatie is opgegroeid na het ontstaan

van het internet en wat hen bezighoudt. Zij hebben nog niet eens een tijdje een stabiele economie meegemaakt, zien voortdurend bedrijfstukken sluiten en voor hen is al het werk tijdelijk of part-time. Toch zie jij ook dat zij een opleiding willen die hen iets biedt. Zij zoeken meer dan een baan, zij willen een carrière opbouwen, zichzelf en hun familie trots maken en iets betekenen voor de gemeenschap. Het onderwijs moet de studenten uitdagen en versterken. Het moet hen onafhankelijk maken en dat kan als ze creatief en kritisch leren te zijn en weten om te gaan met de nieuwe middelen die hen ter beschikking staan. Dat is wat jij die nieuwe generatie studenten toewenst en daar maak jij mij als lezer bewust van.

Dank je wel.

Grote groet, -Harrie Jonkman

Davidson, C.N. (2017). ***The New Education. How to Revolutionize the University to Prepare Students for a World in Flux.*** New York: Basic Books. 352 pagina's. €23,99.